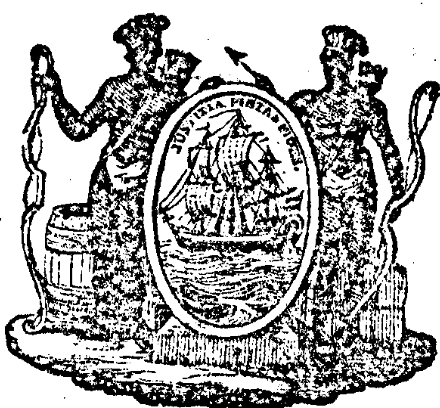
A°. 1837. N°. 58.

Vrijdag, den 21sten Julij.

Surinaamsche Courant.

Paramaribo.

Burgerlijke Stand.

PARAMARIBO, *den 20 Julij 1837.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: ARON JACOB POLAK, *jongman*, en HANNA EMANUELS, *jonge dochter*, beide van de Hoogduitsche Israëlitische Gemeente, alhier geboren en woonachtig.

En

FRANS HEINRICH BRINKMEIJER, *jongman*, van de Protestantsche Godsdienst, geboren te *Arnolsen*, Sergeant bij het Bataillon Jagers N°. 27 alhier, en ADRIANA MARIA VAN DIJK, *jonge dochter*, mede van de Protestantsche Godsdienst, geboren op *Zee* af en aan *Texel*, en alhier woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Advertentien.

(26336) De geannonceerde VENDU op Maandag den 24sten dezer, aan het Departement der *Onbeheerde Boedels*, is *uitgesteld* tot nader.

Paramaribo, den 20 Julij 1837.
M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(17640) De ondergeteekenden zullen op Dingsdag den 26sten dezer, des voordemiddags ten acht uren, ter Vestibule van het Geregtshof alhier, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit het Geregtshof dezer Kolonie, tot de Zaken van Sequestratie publiek verhuren:

Diverse *SLAVEN;* aankomende den Houtgrond *Quapibo*, volgens conditien berustende ter *visie* van een ieder, ten kantore van Gezworen Klerken alhier.

De respective huurders worden verzocht, de door hun gehuurde Slaven op den 23sten dezer, bij den eersten ondergeteekende te bezorgen.

Paramaribo, den 20 Julij 1837.
M. J. ROBLES qq.
Hs. KLINT,
Sequester c. s.

(24767) Alle degenen welke eenige vorderingen ten laste den Boedel wijlen Mejufvrouw JOHANNA HENRIETTE REEBERG, mogten hebben, gelieven daarvan ten spoedigsten opgave te doen, bij den ondergeteekende, om na accoord bevinding betaling te erlangen.

Paramaribo, den 20 Julij 1837.
J. C. HARTMAN qq.

(26333) De Vendumeester ALEXANDER SALOMONS, zal op Dingsdag den 1sten Augustus e. k., des namiddags ten *vier* ure, op publieke veiling verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Saramaccastraat*, bekend onder oude Wijk La. D. No. 552 en nieuwe Wijk La. E. No. 17; aankomende den uitlandigen Heer ALFRED J. H. BERTHOUD.

Paramaribo, den 20 Julij 1837.

(26334) De ondergeteekende recommandeert zich aan het geëerd Publiek, tot het schilderen van *HUIZEN*, *RIJTUIGEN enz.*, en al hetgeen wat tot het vak van Schilder voorkomt.

Paramaribo, den 17 Julij 1837.
J. A. KROSS.

(17211) Ontvangen per het Schip *Phoenix*, Kapt. J. C. TÖPPER, en te bekomen tegen *civiele* prijzen in het Pakhuis van

DEGENHARD & KRAMER.

Nieuwe gras Boter; dito zoetemelksche-, komijne- en zwitsersche Kazen; Westphaalsche Hammen; Aardappelen; vaatjes Saucijsjes; dito Worst; Rolpens; dito Ossentongen; dito Paling; dito Zoutenvisch; Haring in potten en Anchovisch; kwart tonnen gerookt Spek; dito gezouten Vleesch; extra stukken Sprengvleesch in tobben; Ossenribben; Bilstukken; Brunswijker Worst; gerookte Ossentongen; Kalfschijven en Rollades in blik.

Ankers Zuurkool; Sla-Kool; groene en graauwe Erwten in pullen en zakken; Canariezaad; versch Tuinzaad.

Banket, Bitterkoekjes; Suikergoed; Peperment; Vruchten op Brandewijn; Likeuren; Bessen; Jenever in kruiken en kelders; witte en conjac Brandewijn; Seltserwater; Bier in vaten en bij het douzijn; extra Roode Wijn in oxhoofden en kisten; Rhijn en Madera Wijn; 14 vts. Suikerhoepels.

Diverse soorten van Schoenen en Laarzen; Hoeden en Petten; Stukgoederen; Kramerijen en veel meer andere GOEDEREN.

Paramaribo, den 20 Julij 1837.

JACOB VOET

heeft ontvangen per Kapt. J. C. TÖPPER en presenteerd te koop aan, voor civiele prijzen *à contant:*

Roode en Rhijnwijn in kisten; Madera Wijn per dozijn; Jenever en Brandewijn in kelders; Seltserwater in manden; Likeuren in halve flesschen; gegoten Kaarsen in kisten van 25 ℔; Specerijen, aangemengd Witlood en Lijn Olie; geassorteerde Manufacturen.

Osnabrugsch-, Bielefelds- en Slesiger Linnen; Kreassen; Vrieschbont; Haarlemmer Ginghams; Boekjes Streep; Eleminiassen; Siamoisen; O. I Salempoeris; blaauw Gunees Katoen; Beddetijk; garen en katoenen Servetgoed; Bedden met Peluw en Kussens; Lakens en Zephir; Cachemir in soorten; Cassenet en Dril; Satinet; Canton in soorten; Tissu de Laine en gekleurde Dames Stoffen; effe en gestreept Nanking; Flanel; Vlaggendoek; 10/4, 7/4 en 5/4 Cambrics in soorten; Shirtings en Printers; wit en gekleurde Neteldoek en Kamerdoek; Batist en Jaconets; wit en gekleurde Zwitsersche Katoen; Dimet Calico in soorten; Schotsche Batist; Batist en Linnen Doeken in soorten; Meubelbont; Franjes, Gaas-Linten; Mans en Vrouwen Kousen; Dames, Heeren, Jongens en Meisjes Hoeden en Petten; Negerhoeden; Mans, Vrouwen, Meisjes en Jongens Schoenen; glazen Ruiten; geassorteerden Glassnijders-Diamanten; geslepen en ordinaire Glaswerk; geassorteerde Bijouterien en Galanterien; dito IJzerwaren en Bladen-Zink; twee groote WINKELKASTEN, en vele andere GOEDEREN meer. (26338)

Paramaribo, den 20 Julij 1837.

JACQUES LIONARONS

heeft ontvangen en biedt te Koop aan:

Extra *CASEERE VLEESCH* in kwart en achtste vaatjes; dito *WORST; VET* en andere GOEDEREN meer. (26328)

(26317) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal *HEDEN MORGEN* verkoopen:

PROVISIEN, STUKGOEDEREN, PLANKEN, Halve LEGGERS, Vaten Nieuw GORT, den Slaaf HOOP, aankomende den Heer P. DUBUS, en twee KOEBEESTEN, aankomende den Boedel wijlen Mejufvrouw JOHANNA HENRIETTE REEBERG.

(26329) Kapt. J. C. TÖPPER, voerende het Nederlandsch Brik-Schip *Phœnix*, is van voornemens tegen *ultimo* Augustus e. k. te vertrekken; recommandeert deszelfs onderhebbende Bodem, ter inlading van KOFFIJ, CACAO en KATOEN, aan de Heeren Planters en Kooplieden; heeft goede localiteit ter overbrenging van Passagiers, en is voorzien van eene Polis.

Paramaribo, den 20 Julij 1837.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 18den dezer, het Schip *Phœnix*, Kapt. J. C. Töpper, van Amsterdam, hebbende 44 dagen reis; Passagier: den Heer B. Guilmin.

Den 19den, de Nd. Am. Brik *Franklin*, Kapt. P. Hitschcock, van Wilmington; hebbende 52 dagen reis.

IN TEXEL GEARRIVEERD.

Den 13den Mei, *Susanna Maria*, C. Spiegelberg. Idem, *Astrea*, J. A. de Lang.—Den 14den, *Sophia Cicilia*, B. F. Ipsen.—Idem, *Sophia Maria*, J. Andresen.—Idem, *Anna Maria*, D. Steenveld. Den 16den, *de Jonge Jan*, T. B. Teuniszen.—Idem, *het Vertrouwen*, C. Zaal.—Den 21sten, *West-Indië*, J. J. Boon.—Idem, *Noord-Holland*, H. K. Ruijl.—Den 22sten, *de Zwaan*, C. J. van Driesten.—Idem, *Wilhelmina Frederika*, J. H. Bodeman.—Allen van hier.

Buitenlandsche Berigten.

UITTREKSELS uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 2 Junij 1837.

Fransche Berigten.

PARIJS 29 Mei.

De Prinses Helena is den 27sten des avonds te Châlons aangekomen, waar zij door de in orde geschaarde nationale garde der stad en omstreken en eene ontelbare volksmenigte met uitbundige vreugde werd ontvangen. Dadelijk na hare aankomst ontving zij de Autoriteiten en de Officieren der nationale garde; terwijl de Generaals, de Prefekt, de Presidenten der Regtbanken van eersten aanleg en koophandel en 140 genoodigden met haar het middagmaal gebruikt hebben. Den 28sten is H. K. H. na de school voor kunsten bezocht te hebben, naar La Ferté sous-Jouarre vertrokken, waar zij des nachts zal blijven.

—Onder de huwelijksgeschenken, voor de Prinses Helena bestemd, merkt men dat der Koningin, een cachemiren shawl van onovertrefbare schoonheid, en dat van Mevrouw Adelaide (zuster des Konings), eene prachtige diamanten parure ter waarde van honderd duizend francs op.

—Men spreekt van een prachtig concert in den Louvre, waarmede de huwelijks-feestelijkheden zullen eindigen.

—Men verzekert dat de Hertog van Orle-

ans, bij gelegenheid zijns huwelijks, en op zijne kosten, verscheidene voor schuld gegijzelde huisvaders heeft doen op vrije voeten stellen.

Z. K. H. heeft te Châlons, incognito, een bezoek bij de Prinses Helena afgelegd en is dadelijk weder vertrokken.

— De Prinses Helena is den 29sten Mei te Fontainebleau aangekomen. De Hertogen van Orleans en Nemours waren haar tot Melun te gemoet gereden. De stoet kon naauwelijks door de ontelbare nieuwsgierigen heendringen, die alle verlangend waren de Prinses te zien. De Koning en Koningin wachtten haar boven aan den grooten trap op. De Prinses, hevig ontroerd, viel den Koning te voet; deze haastte zich haar op te rigten en omhelsde haar teeder, terwijl vervolgens de Koningin haar met aandoening in hare armen sloot.

— De toebereidselen tot het feest, dat de stad Parijs bij gelegenheid van het huwelijk geven zal, brengt aldaar eene ongewone drukte te weeg. Honderden werklieden arbeiden op verschillende plaatsen aan het maken van stellaadjen, aan het oprigten van estrades, van schouwburgen, enz. enz. Op de place de Grève zijn zelfs van zes tot acht honderd arbeiders bezig met het afbreken eener lange rij van huizen, om de noodige ruimte te maken voor het banket, dat hier zal worden gegeven.

— De Bruidskorf der Prinses Helena is gisteren in de magazijnen van de rue de la Paix ten toon gesteld geweest.

Dezelve is achtkantig, en vertoont twee voorname zijden. Van binnen is dezelve gevoerd met wit fluweel met gouden lussen en kwasten.

De buitenzijde van dezen, wegens deszelfs pracht gadeloozen, koffer, zoude een diepwetenschappelijk onderzoek verdienen, zoo oordeelkundig is elk der bijzondere deelen beschikt. Dit is de arbeid van den Heer Aucoc, een geduldig en prachtvolle arbeid, waarvan de volkomenheid tot in de minste bijzonderheden boven allen lof is verheven.

Het vaste gedeelte, of als men zoo spreken mag, het getimmerte van dezen wonderbaren koffer, komt uit de werkplaatsen van den Heer Denière.

De acht hoeken, welke de buitenzijde van dezen koffer oplevert, worden als het ware ondersteund door acht gevleugelde vrouwenbeelden van verguld brons, van eene nieuwe en juiste teekening; verrukkelijk schoon, in den stijl der *Renaissance*, uitgevoerd.

Aan de beide uiteinden van den bruidskorf zijn, bij wijze van stutten, twee kinderbeeldjes geplaatst, die in het dubbel zich omslingerend lofwerk uitloopen, hetwelk in eenen nieuwen stijl en ongemeen prachtig is vervaardigd; derzelver ontwikkeling in gelukkig berekende evenredigheden doet alles verdwijnen, wat aan het werkstuk een aanzigt van zwaarte of van onbevalligheid zoude kunnen geven.

Op het bovengedeelte van het deksel staan twee minnegoodjes van brons, van tamelijke grootte, die eenen bloemkrans ophouden, en tegen eenen bronzen ring zijn geleund.

In het midden van iedere der groote zijden is een schild aangebragt, waarop de naamcijffers van den prins en de prinses zijn dooreen gevlochten. De korf wordt geschraagd door twee griffioenen van een nieuw en zeer fraai model. Het geheel rust op eene soort van optrede, die met ingelegd werk is versierd, en waarvan de deftige strenge toon nog meer den rijkdom der verguldselen en beeldhouwwerken van dezen waarlijk vorstelijken bruidskorf doen uitkomen.

Mengelingen.

HET REQUIEM VAN *MOZART.*

(Vervolg en slot van No. 57.)

Hij schreef, en elke gewaarwording zijns harten, hetzij van vreugde of droefheid, van Godsvrucht of geestverrukking, teekende zich op zijn gelaat.

— »*Don Giovanni*, ellendige," riep hij eindelijk uit, »daar ligt gij dan geveld, en ziet ge u door mijn nieuw gewrocht verwonnen en verheerd, *Giovanni*, kruipt ten eeuwigen dage; woel in het stof: uw mededinger overtreft u!"

En zijne stem klonk luid en helder.

Zijne vrouw kwam verschrikt toeloopen.

Doch heviger ontstelde zij, nu zij hem zag, doodsbleek, met verwilderde oogen, en holle, ingevallen kaken; de haren te berge gerezen, de arm dreigende uitgestrekt, het ligchaam half ten bedde uit.

»GOTTLIEB, GOTTLIEB!" riep zij.... in wat toestand vind ik u daar!"

»Laat mij, laat mij," riep MOZART: »ik zeg u, dat hij verpletterd en vergruisd is; dat het gedaan is met zijn' roem; *ik* had hem verheven tot hetgeen hij was; maar ook *ik* heb hem verlaagd tot hetgeen hij nu is."

— »Lieve vriend, uw hoofd staat in gloed: wat ik u, ter liefde van mij, uwe vrouw, wat ik u, ter liefde van uwen zoon, en om u zelfswille, bidden mag, bedaar toch, bedaar!"

— »Daar, daar, zie," vervolgde MOZART, terwijl hij de muzijk, die hij geschreven had, over de tafel wierp, »dat overtreft *Don Giovanni!* Wrekende hand der geregtigheid, sleurt hem voor het 't laatst in den afgrond van de hel."

De aanval was al te heftig geweest. MOZART viel magteloos achterover op zijne sponde, de oogen strak en met den mond half open, zonder ademhaling, zonder polsslag.

Zoo vele schokkende aandoeningen hadden voor een oogenblik de werking der natuur in hem gestoord, en groote droppelen zweets rolden hem van het voorhoofd langs de kaken; zijne vrouw wischte dat zweet af, en week, zoo lang die staat van magteloosheid duurde, geen oogenblik van zijne zijde. Toen zij hem eindelijk verliet, nam zij 't nieuwe handschrift meê: de eerste *Partitie* van het *Requiem.*

Nadat hij zeer onrustig den nacht had gesleten, waarin allerlei akelige droomen en droomgezigten gedurig zijnen slaap hadden gestoord, wierp MOZART bij 't ontwaken, eenen twijfelachtigen blik om zich heen, en scheen verwonderd, dat hij ziek te bed lag.

Een Doctor zat aan zijn hoofdeinde te schrijven.

»Mijnheer," sprak hij, »zeg mij toch, wat beduidt dit alles?"

— »Breng uwe hand aan uwe voorhoofd," zeide nu de Doctor.

Hij bragt de hand aan het voorhoofd.

— »'t Gloeit," sprak hij, fluisterend.

— »Leg thans uwe hand op uw hart," zeide nu de Doctor.

— »'t Slaat zeer flaauw."

— »Zoo gij aan 't leven, aan uwen roem, aan uwe vrouw gehecht zijt, werk dan niet: het werken heeft u vóór den tijd uitgeput, het werken zou uw dood zijn."

— »Zoo 't wezen moet, Mijnheer, zal ik geduld nemen."

De Doctor ging heen, met belofte van terug te zullen komen. Toen de zieke alléén was, rigtte hij zich langzaam op, en tastte in het onzekere rond naar zijnen arbeid, het heilloos *Requiem*, maar vond het niet.

Toen riep hij zijne vrouw.

— »Lieve vrouw," sprak hij, »ééne bede slechts, zoo gij mij liefhebt, zoo mijn naam u waard is, geef mij dan...."

— »Nooit, nooit," hernam zijne vrouw.

— »Nooit!" zoo herhaalde de zieke: »maar gij weet niet, wat gij mij weigert?"

— »Ik red u van den dood."

— »Men heeft u misleid: — mij te weigeren wat ik vraag, is 't geen mijn' dood verhaasten zal. Zoo lang ik dat aangevangen werk niet vóór mij zie, zoo lang ik 't niet voltooijen kan, zal mij 't voorhoofd gloeijen, zoo als 't op dit oogenblik gloeit; mijne gansche ziel is er van vervuld; onophoudelijk weêrgalmt die zang in mijnen boezem. 't Moet mijn doodzang zijn, zegt ge; ik zelf geloof 't ook, sedert het bezoek van dien norschen vreemdeling; doch wat is er aan gelegen! Geef 't mij toch maar terug: de nakomelingschap ten minste zal mijns indachtig zijn; zij zal zich herinneren, dat ik die muzijk op mijn sterfbed schreef; zij zal zich herinneren, dat ik de zorg voor mijn' lijkzang aan geen ander heb willen overlaten."

Zijne arme vrouw weende en snikte.

Hij nam hare hand. »Geef mij mijnen arbeid terug," sprak hij, »geef mij dien terug: Binnen eenige uren heb ik mijne taak volbragt, dan zal ik doen, wat de Doctor voorschrijft, wat mijn ziektetoestand vordert, wat uwe liefde van mij eischt."

Zijne vrouw had den moed niet, om hem te weêrstaan, en ging het handschrift halen.

MOZART nam 't met geestdrift aan, en wenkte zijne vrouw om hem alleen te laten.

Al wat zijn scheppend vernuft, gedurende zijn kortstondig aanwezen, van muzijk gedroomd en gemijmerd had, al wat hij, in later' leeftijd, zou geschreven hebben, doorwoelde op dat oogenblik zijn brein, en kookte en bruistte, en zette hem hoofd en hart in gloed.

Hij zette zich op nieuw aan den arbeid, maar zijne zwakke en bevende hand kon over 't papier zoo snel niet voort, als hem de denkbeelden voor den geest rezen.... Hij wierp herhaalde malen en gramstorig zijnen arbeid van zich af.

Dan nam hij dien weder op, en schreef op nieuw.

Hij was aan de laatste *Partitie*, toen GLÜCK en HAYDN binnen traden.

En zij gaven een' gil van schrik en verbazing. Zij hadden hem daags te voren nog gezien. Daags te voren toen zij hem verlieten, was hij.... slechts zwak.

En thans! O, thans verscheen hij hun met een lijkkleurig en verwilderd gelaat, als een nachtspook, als een droombeeld, kortom, als 't geen hij werkelijk was, een man, die zelf zijne lijkrede schreef.

— »Mijne vrienden...." stamelde MOZART.

Hij wilde voortgaan, zijne stem begaf hem, hij wenkte hun, om hem niet te storen in zijnen arbeid, en nam de pen weder op.

GLÜCK en HAYDN zwegen.

Zij stonden voor een' gestorvenen; zij eerbiedigden zijn' uitersten wil!

MOZART schreef de noten van het laatste vers.

En zie, daar treedt nog een ander binnen! 't was de vreemdeling van 't Vatikaan! 't Was de vreemdeling van de vorige week! Hij kwam zijn *Requiem* halen.

GLÜCK en HAYDN sidderden onwillekeurig, en wilden hem beletten om nader te komen.

Maar 't was onnoodig.

Wie onzer, hoe misdadig of bijgeloovig, zal, op 't punt om voor Gods troon te verschijnen, den aanblik, van een' sterveling vreezen!

MOZART ging voort met schrijven.

De vreemdeling zag hem koel en onverschillig aan.

»Mijnheer," sprak eindelijk de *Componist*, »zie hier, wat gij van mij gevorderd hebt: gij hebt mij met goud betaald; ik sta u voor dat goud mijn leven af in ruiling"

De vreemdeling nam het handschrift, sloot het in zijn' brieventasch en ging heen.

— »GLÜCK, HAYDN," sprak nu de zieke, »thans gevoel ik mij beter: ik ben van den hellegeest ontslagen, die mij kwelde; gelooft mij, bedroeft u niet over mijn toestand: nog vele zullen de dagen mijns levens zijn, in 't midden van u, van mijn' zoon, van mijne vrouw, en van allen, om wie mij 't leven dierbaar is: neen, lieve vrienden, de zieke zal niet ten grave dalen op zijn vijf en dertigste jaar, zoo als uwe vriendschap duchtte."

En hij reikte hun de hand, ten teeken van vertrouwen.

Des avonds bevond MOZART zich beter: de koorts had hem verlaten, hij sprak van zijne toekomstige werken, van een geluk zonder eind.

Juist trad de Doctor binnen.

Hij gaf luid zijn misnoegen te kennen, dat men den zieke had laten werken.

Den volgende morgen, den 5 September 1791, waren MOZART's bedgordijnen digtgeschoven.

GLÜCK, HAYDN, en zijne vrouw weenden; er branden eenige waskaarsen.

Een monnik zeide fluisterend het gebed op voor de rust der dooden.

Ter Drukkerij van J. L. FUCHS.